

Sjónleikarin, Hans Jacob Hansen. Aftanfyri sæst partur av kubistiska brotamyndin, ið umboðar ein part av listamanninum, Hans Jacobi Hansen. Mynd: Jens Kristian Vang

oy. Allir hesir listamenninir, koma úr útlondunum at uppliva øyar, eru skeggvaksnir. Hevði verið glattbarberaður og plúsur, so hevði eg ikki riggað so líti í selskapinum, sigur einasti øyski langabbinn við hesthala.

Arnaður vøkstur
Eg skegg hjá Hans Jacobi Hansen sluppu at grógva longi.

áðrenn upptøkutólini hjá Malmros fóru at mala.

– Útvarpið boðaði frá, at søkt var eftir statistum í filmi. Treytirnar vístu seg at vera, at hár og skegg sluppu at veksa. Eg teknaði meg sum statist, men segði í brævinum til fyriskipararnar, at eg sumuleiðis var áhugaður í onkrum røttum leikluti. Saksur varð so ikki nomin; í fyrsta umfarið einar triggjar mánaðar. So fór konan at gera vart við seg. Eg noyddist so at siga sum var; at eg skuldi vera

Kyrjasteinur er bygdur í 1937. Tað var við hesum skipi, Hans Jacob Hansen fyrstu ferð fór til sjós. Nú liggur skipið og gnaddar gummihjólini, ið hanga á rustaðu dragbjálkunum uttast á brygguni við Litla Bátahyl í Fuglafirði. Slitnu vantrini halda einsamøllu stórmeistrini standandi. Rustur og rot í hesum fyrr so stolta fari, hava við sær, at skipið neyvan sleppir at vera liggjandi árið út. Mynd: Jens Kristian Vang

filmsleikari.

– Tá ár var runnið, frættist, at filmsætlanini væntaði pengar, og at ongin filmur varð gjørdur fyriðils. Filmur ella ikki; skegg og hár vuku ótarnað. Hárið var nú vorðið somikið sítt, at eg noyddist at knýta tað í hala afturi á nakka. Annað árið varð filmurin kortini tikin upp. Áðrenn varð eg so biðin at koma á Háskúlan í Havn til roynd. Eg skuldi siga eina huldusøgu, tí Malmros hevði meg í huganum til leiklutin sum Tórmaður. Eg segði so eina søgu, sum systir mín hevði sagt mær, og legði okkurt afturat. Væl hepnadist, tí eg fekk leiklutin...

– Malmros ringdi til mín triggjar dagar undan upptøkuni, og spurdi meg um eg hevði fingið nakað upptøkurit til filmin. Eg segði nei, men at eg ætlaði at siga tað, sum í bókini stóð. Ein professari í føroyskum (Christian Matras) hevði týtt Barbaru, so ongin kundi seta ein finger á tað góða málið. Harumframt eru partar av bókini skrivaðir á ein so vorðnan hátt, at teir væl eru brúkligir sum beinleiðis handrit, sigur Hans Jacob, ið var við at

støvna sjónleikarafelagið í Fuglafirði, og longu í 1940, tólv ára gamal hevði fyrsta leiklut sín.

Virkin á Varmakeldu
Á Varmakeldu, fer Hans Jacob at

– Einar triggjar mánaðar varð saksur ikki nomin; í fyrsta umfarið. So fór konan at gera vart við seg. Eg noyddist so at siga sum var; at eg skuldi vera filmsleikari. Mynd: Jens Kristian Vang

syngja og spæla uppá harmoniku á musikkkafeini, ið verður í Fuglafirði stevnudagarnar. Tenor-rødd hansara fer eisini at verða hoyrd í Manskórinum, ið fer at hava framførslu.

Virkin listamaðurin fer harumframt at hava fyrilestur í sambandi við stevnuna. Evnið er teir gomlu listamenninir í Fuglafirði. Teir, ið millum aðrar fara at verða nevndir, eru Símun Olivur Johannesen, ið m.a. málaði leiktjöldini til sjónleikin, Magnus, ið varð framfórdur í Fuglafirði undir Krígunum.

Eisini fer Hans Jacob at røða um Kristian Hansen, ið var myndatøkumaður og seinni listamálari, og sonevndu Øramenninar, ið bæði teknaðu og gjørdur modellskip. Sjónleikarin, Magnus Andreassen, ið var fugliróingur, men búði mong ár í Havn verður eisini umrøddur.

Tá Hans Jacob Hansen stígur uppá røðarapallin friggjadagin, fer hann at hava ein ordans pappírsdunga undur hondini. Men, fyrilesturin er ikki longur enn 20 minuttir kortini. Orsøkin til mongu órkin er, at hann noyddist at prenta fyrilesturin við sera stórum stavum, skal hann siggja orðini.

Umframt mongu málningarnar, ið fara at vera sýndir í Fuglafirði, ber til at siggja hárfagra Hans Jacob Hansen *in persona*, ið fer at sita vakt niðri í fimleikarhøllini, varmakeldudagarnar.